

Sygn. akt II Cz 82/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Terpilowska

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Jerzy Dydo

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku P. S.

przy udziale A. Z.

o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 6 listopada 2012 roku w sprawie I Nc 4059/12

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt I Co 1802/16

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że nadać nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Świdnicy w dniu 16 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 4059/12 zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego i zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 120 zł tytułem kosztów postępowania przed Sądem I instancji;

II. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 120 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Świdnicy oddalił wniosek P. S. o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 6 listopada 2012 roku w sprawie I Nc 4059/12. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, że w sprawie I Nc 4059/12 w dniu 16 listopada 2012 r. wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości. W sprzeciwie wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że nie istnieje w dniu wskazanym w pokwitowaniu jako dzień spłaty pożyczki należności wobec A. B. wobec wcześniejszych spłat, brak solidarnego charakteru zobowiązania, brak uprawnienia pozwanego do żądania regresu. Pozwany wskazał także, że powód wniósł powództwo dopiero po tym jak dowiedział się, że pozwany wyjechał za granicę i tym samym kierowana do niego korespondencja nie mogła zostać prawidłowo doręczona. Tak więc nie zachodzi żadna z przesłanek dla uznania roszczenia za bezsporne i w związku z powyższym roszczenia objętego pozwem nie można było uznać za bezsporne. Sam fakt odrzucenia postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 r. sprzeciwu pozwanego

i prawomocność nakazu zapłaty nie zmienia okoliczności, że roszczenia nie można uznać za bezsporne w świetle przepisów Rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 kwietnia 2004 roku w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. U.UE.L 2004/143/15). Ponadto Sąd pierwszej instancji wskazał, że odpis nakazu zapłaty wraz z pouczeniem został wysłany na adres dłużnika wskazany w pozwie przez stronę powodową, następnie wobec awizacji przesyłkę pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia, co skutkowało nadaniem nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności. Tym samym doręczenie tego – pomimo, że jest skuteczne w świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 139 § 1 k.p.c.) nie można uznać za zgodne z Rozporządzeniem.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wierzyciel zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania:

- art. 795¹ § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że tytuł egzekucyjny w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu WE nr 805/2004, ponieważ dłużnik nie odebrał kierowanej do niego korespondencji przez Sąd I instancji, pomimo faktu iż korespondencja kierowana była na znany wierzycielowi adres dłużnika, zaś dłużnik miał pełną wiedzę o toczącym się postępowaniu;

- art. 795¹ § 1 k.p.c. przez uznanie, że tytuł egzekucyjny został wydany w postępowaniu, o którym dłużnik nie wiedział, choć dłużnik miał pełną wiedzę o prowadzonym w stosunku do niego postępowaniu sądowym, co potwierdza fakt złożenia wniosku o przywrócenie terminu następnie odrzuconego przez Sąd I instancji.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o:

- uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt I Co 1802/16 z dnia 17 października 2016 r. oraz nadanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w dniu 16 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 4059/12;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia Skarżący wskazał, że dłużnik miał pełną wiedzę o toczącym się postępowaniu sądowym względem jego osoby, co potwierdza wniosek dłużnika o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Wniosek dłużnika postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 r. został odrzucony, co skutkowało uprawomocnieniem się orzeczenia. Ponadto doszło do odrzucenia, a nie oddalenia wniosku dłużnika, tym samym wskutek biernej postawy dłużnika zapadło orzeczenie skutkujące uprawomocnieniem się nakazu zapłaty. Ponadto dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik był należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących zaskarżenia. Dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosowanymi wymaganiami proceduralnymi.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest uzasadnione.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, że w przedmiotowej sprawie będzie miało zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 805/2004, które ustanawia Europejski Tytuł Egzekucyjny dla roszczeń bezspornych, oraz przepisy kodeksu postępowania egzekucyjnego, czyli art. 795¹ § k.p.c. co do wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu.

Przepis art. 795¹ § 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia sądu, ugody zawartej przed sądem lub zatwierdzonej przez sąd spełnia warunki określone w przepisach Rozporządzenia (WE) Nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. U. UE L 143 z dnia 30.04.2004 r., str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t.7, str. 38), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 805/2004”, sąd, który wydał orzeczenie albo przed którym została zawarta ugoda lub który zatwierdził ugodę, na wniosek wierzyciela wydaje zaświadczenie, że stanowią one europejski tytuł egzekucyjny, zwane dalej „zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego”. Celem powyższego Rozporządzenia jest ułatwienie i przyspieszenie wykonania (egzekucji) w państwach członkowskich orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim. Przepisy Rozporządzenia mają bezpośrednią moc obowiązującą na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej. Zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego umożliwia wykonanie wydanych w Polsce orzeczeń sądowych, ugód sądowych i dokumentów urzędowych, dotyczących roszczeń bezspornych w innych państwach członkowskich, zgodnie z przepisami rozporządzenia. Przesłankami dopuszczalności wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jest spełnienie w postępowaniu, w toku którego doszło do wydania orzeczenia, minimalnych standardów odnoszących się do doręczenia dłużnikowi pisma wszczynającego postępowanie lub mu równoważnego oraz odnoszących się do informowania dłużnika o jego uprawnieniach. W przedmiotowej sprawie dłużnik nie uczestniczył w postępowaniu upominawczym, w którym doszło do wydania nakazu zapłaty albowiem pozwany nie odbierał kierowanej do niego korespondencji, co skutkowało uznaniem przesyłki za doręczoną zgodnie z art. 139 k.p.c. Rozporządzenie przewiduje jednak możliwość konwalidacji braku zgodności z minimalnymi standardami. I tak, według art. 18 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli postępowanie w Państwie Członkowskim wydania nie spełniono wymagań proceduralnych określonych w art. 13-17 rozporządzenia, brak takiej zgodności może być konwalidowany, a orzeczeniu może być nadane zaświadczenie ETE, jeżeli: orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi zgodnie z wymaganiami proceduralnymi według art. 13 lub 14 rozporządzenia; dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik został należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących tego zaskarżenia; dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosowanymi wymaganiami proceduralnymi.

Należy zatem rozważyć, czy w sprawie niniejszej rzeczywiście nie nastąpiło konwalidowanie spełnienia minimalnych warunków dotyczących doręczenia.

Dłużnik bowiem dowiedział się o tytule egzekucyjnym, miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową, był należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących zaskarżenia i nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosowanymi wymaganiami proceduralnymi albowiem 6 czerwca 2014 r. złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który to wniosek jak i złożony sprzeciw po kontroli instancyjnej Sądu Okręgowego zostały odrzucone.

Wystąpiła zatem przesłanka pozwalająca na konwalidację braku spełnienia minimalnych warunków dotyczących doręczenia przewidziana w art. 18 rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie i nadał zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w dniu 16 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 4059/12 zgodnie z art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Wierzycielowi należał się także zwrot kosztów za postępowanie przed Sądem I instancji zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 8 ust. 1 pkt 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).

O kosztach postępowania zażaleniowego (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 391 § 1 k.p.c., art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt 14 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.).

(...)